

Nr 55.

Ankom till riksdagens kansli den 7 juni 1921 kl. 6 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av dels Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910 om inkomst- och förmögenhetsskatt m. m., dels ock Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändring i vissa delar av förordningen samma dag angående bevillning av fast egendom samt av inkomst m. m., samt väckt motion angående ändrade bestämmelser om taxering för barns inkomst.

(2:a avd.)

Närvarande: herrar Röing, frih. Fleming, Antonsson, Sandler, Wijk, Wohlin, Gustaf Nilsson, K. A. Nilson, Åhlmans Olof Olsson, Eriksson i Grängesberg. Jönsson i Boa, Olsson i Kullenbergstorp, Olsson i Ramsta, Johansson i Kullersta, Isak Svensson, J. A. Eriksson, Sköld, Kant, Lövgren i Nyborg och Brännström.

Genom proposition nr 213 av den 18 mars 1921, vilken hänvisats till bevillningsutskottet, har Kungl. Maj:t, under åberopande av vid propositionen fogat utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga nedan återgivna förslag till

dels förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910 om inkomst- och förmögenhetsskatt;

dels förordning om ändring i vissa delar av förordningen sagda dag angående bevillning av fast egendom samt av inkomst;

dels ock förordning om ändring i vissa delar av förordningen samma dag om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering.

Bihang till riksdagens protokoll 1921. 7 saml. 47 häft. (Nr 55.)

Förslag

till

förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910 (nr 115) om inkomst- och förmögenhetsskatt.

Härigenom förordnas, att 7 och 10 §§ i förordningen den 28 oktober 1910 om inkomst- och förmögenhetsskatt ävensom 3:o) och 5:o) av de vid samma förordning fogade särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen skola i nedan angivna delar erhålla följande ändrade lydelse:

7 §.

Vid den uppskattning, som för taxeringen äger rum, hänföras:

 3:o) till inkomst av *arbete*:

c) — — —

1) vinster av tillfällig natur, därunder inbegripen vinst å icke yrkesmässig avyttring av fast eller lös egendom, som förvärvats genom köp eller byte och varit i säljarens ägo, om det är fast egendom, under mindre än tio år och eljest under mindre än fem år, dock efter avdrag av möjligen liden förlust å andra likartade affärer; samt

2) — — —.

10 §.

Skattskyldig äger vidare, i den mån avdrag icke verkställts på grund av bestämmelserna i 9 §, rätt till avdrag för:

 sådan förlust å fast egendom eller verksamhet, som ej är att hänföra till kapitalförlust;
 försäkringspremier — — —.

Särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen.

3:o).

Inkomst av rörelse eller yrke, icke yrkesmässig verksamhet och tillfälliga inkomster.

7 § 3:o b) och c).

Härunder upptagas — — — därmed jämförliga rättigheter o. d. Såsom inkomst av *rörelse eller yrke* taxeras sådan inkomst, som erhålles genom utövande av en självständig och regelbunden förvärvsverksamhet, försåvitt inkomsten icke skall taxeras såsom inkomst av fast egendom. Hit hör t. ex. en näringsidkares vinst vid avyttring av sådana föremål, som han för i handel eller tillverkar (varor och produkter.) Om en näringsidkare avyttrar andra föremål (t. ex. i rörelsen använda inventarier) eller om någon, som icke yrkesmässigt driver näring, avyttrar honom tillhörig egendom, anses den vinst, som härigenom för honom kan uppkomma, icke såsom inkomst av rörelse eller yrke, utan såsom *realisationsvinst*, vilken endast under de i 7 § 3:o c) 1) angivna förutsättningarna beskattas såsom inkomst.

Exempel: Ett bolag, som har till ändamål att driva handel med fastigheter, taxeras såsom för inkomst av rörelse eller yrke för den vinst, som uppstår vid avyttring av någon bolagets fastighet, under det att ett industribolag, som avyttrar någon för bolagets industriella verksamhet avsedd fast egendom, icke skall för därvid erhållen vinst taxeras såsom för inkomst av rörelse. Huruvida i sistnämnda fall vinsten är skattepliktig såsom realisationsvinst, avgöres med hänsyn till bestämmelserna i 7 § 3:o c) 1). Om ett rederibolag har till uppgift icke blott att driva rederirörelse i egentlig mening, det vill säga idka sjöfart med bolagets egna eller förhyrda fartyg, utan därjämte att yrkesmässigt köpa och sälja, med andra ord driva handel med, fartyg, skall vinst, som för bolaget må uppkomma vid avyttring av fartyg, taxeras såsom inkomst av rörelse eller yrke. Om ägaren av ett skeppsvarv, i avbidan på därstädes byggda fartygs försäljning, för egen räkning driver sjöfart med samma fartyg, skall likaledes vinst vid avyttring av sådant fartyg taxeras såsom inkomst av rörelse eller yrke. Har däremot ett rederibolag icke till uppgift att vid sidan av sin rederirörelse driva handel med fartyg och driver det icke heller sådan handelsrörelse, skall den vinst, som för bolaget må uppkomma vid avyttring av något bolagets fartyg, icke

taxeras såsom inkomst av rörelse eller yrke utan anses såsom realisationsvinst, som beskattas såsom inkomst endast under de i 7 § 3:o c) 1) angivna förutsättningarna. Enbart den omständigheten, att försäljning av fartyg understundom förekommer inom ett rederibolags rörelse, får ej anses såsom tillräcklig anledning att antaga, att bolaget driver handel med fartyg.

Kapital, som utfaller på grund av *försäkring* av varor och produkter i skattskyldigs näring, skall tagas i betraktande vid rörelseinkomstens uppskattning såsom annan för varor och produkter erlagd valuta. Likaså skall i inkomst av rörelse eller yrke inräknas vad näringsidkare uppburit på grund av försäkring mot utebliven inkomst och dylikt i hans rörelse eller yrke. Däremot skall uppburen försäkringssumma för andra föremål, t. ex. i rörelse använda byggnader och inventarier eller personlig egendom, icke taxeras såsom inkomst vare sig av rörelse eller yrke eller eljest.

Till inkomst av rörelse eller yrke — — —.

5:o)

Vissa avdrag vid inkomstens uppskattning.

Avdrag är medgivet:

1) — — — under 1:o) här ovan är stadgat.

Såsom behållen årsinkomst av viss inkomstkälla anses det överskott av intäkter, som återstår efter avdrag av dels här ovan omfördälda omkostnader, dels även de förluster, som uppstått i verksamheten och som icke äro att anse såsom kapitalförluster. Huruvida förlust är att anse såsom minskning i årsinkomsten eller såsom kapitalförlust, pröve beskattningsmyndigheterna efter verksamhetens och förlustens beskaffenhet.

I allmänhet gäller, att förlust är att anse såsom minskning i årsinkomsten, när förlusten oavsett dess storlek prövas vara av sådan art, att man i den verksamhet, varom fråga är, har att räkna med förluster av detta slag. Så t. ex. skall såsom kapitalförlust *icke* anses:

en näringsidkares förlust genom prisfall å eller förstöring av varulager, tillverkningar, lager av råvaror, förbrukningsartiklar och dylikt;

en näringsidkares förlust å utestående fordringar för försålda varor och tillverkningar eller för utfört arbete i hans rörelse eller yrke;

ett bankbolags förlust genom belåning av förfalskade lånehandlingar;

en bankkassörs eller annan kassaförvaltares förlust genom felräkning vid in- eller utbetalning av penningar, som han på grund av sin befattning omhänderhar.

Har skattskyldig under året verkställt två eller flera icke yrkesmässiga avyttringar av fast eller lös egendom, skola avyttringarna, om och i den mån den avyttrade egendomen förvärvats på sätt och inom tid, som angives i 7 § 3:o c) 1), i beskattningshänseende räknas såsom en enda inkomstkälla, och skall sålunda förlust, som uppkommit vid en dylik avyttring, avräknas från tilläventyrs uppkommen vinst å de andra avyttringarna.

Vidare må avdrag ske

2) — — — får icke avdragas.

Därest inkomstkällan *icke yrkesmässig avyttring av fast eller lös egendom* i sin helhet visar förlust, är denna att anse såsom kapitalförlust och får icke avdragas från skattskyldigs inkomst av annan inkomstkälla eller från hans sammanräknade inkomst.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen, enligt därå meddelad uppgift, av trycket utkommit i Svensk författningssamling, och skall tillämpas även i avseende å 1921 års taxering, skolande förty prövningsnämnd företaga de ändringar i taxeringsnämnds beslut, som därav må föranledas.

Förslag

till

**förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910
(nr 116) angående bevilning av fast egendom samt av inkomst.**

Härigenom förordnas, att 9 § 3 mom. och 11 § 2 mom. i förordningen den 28 oktober 1910 angående bevilning av fast egendom samt av inkomst ävensom 3, 4, 9, 10 och 11 §§ av de vid samma förordning fogade särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen skola i

nedan angivna delar hava följande ändrade lydelse, skolande 12 § av sagda anvisningar utgå:

9 § 3 mom.

Till inkomst av *arbete* räknas:

 c) — — —

1:o) vinster av tillfällig natur, därunder inbegripen vinst å icke yrkesmässig avyttring av fast eller lös egendom, som förvärvats genom köp eller byte och varit i säljarens ägo, om det är fast egendom, under mindre än tio år och eljest under mindre än fem år, dock efter avdrag av möjligen liden förlust å andra likartade affärer; samt

2:o) — — —

11 § 2 mom.

Däremot *må avdrag ske*:

 2:o) vid beräkning av inkomst utav arbete:

a) för det genom fastighetsbevilning beskattade, hyresvärdet motsvarande belopp av fem för hundra av taxeringsvärdet å fastighet, som av ägaren begagnats till utövande av sådan verksamhet, varom i 9 § 3 mom. a) sägs;

b) — — —

4:o) — — —

b) sådan förlust å fast egendom eller verksamhet, som ej är att hänföra till kapitalförlust;

c) — — —

Särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen.**Uppskattning av inkomst av fast egendom.****3 §.**

Bestämmelserna om uppskattning — — — undantag och tillägg:

1:o) Därest skattskyldig åtnjutit sådan inkomst av fast egendom, varom i 9 § 1 mom. a) — d) sägs, eller inkomst av frälseränta, äger den skattskyldige åtnjuta avdrag för det genom fastighetsbevillning beskattade belopp av sex för hundra av taxeringsvärdet å jordbruksfastighet och fem för hundra av taxeringsvärdet å annan fastighet, varav inkomsten åtnjutits. Detta avdrag tillkommer ägaren eller innehavaren av fastigheten utom för det fall, att jordbruksfastighet upplåtits åt landbo eller arrendator, då avdraget tillkommer landbon eller arrendatorn. Avdraget skall beräknas efter taxeringsvärdet året näst före det, då taxeringen sker. För det fall att fastigheten nästföregående år icke varit underkastad fastighetsbevillning men dylik skall utgå för det år, då taxeringen sker, får avdrag äga rum utan hinder därav, att bevillning för fastigheten icke utgått, men skall även då avdraget beräknas å taxeringsvärdet nästföregående år. Därest olika skattskyldiga ägt, innehaft eller brukat samma fastighet under olika delar av nästföregående år, skall avdraget fördelas emellan de skattskyldiga i förhållande till den tid, en var av dem ägt, innehaft eller brukat fastigheten. Har ägaren av en jordbruksfastighet själv brukat en del av fastigheten och haft återstoden utarrenderad samt hava särskilda taxeringsvärden icke varit åsatta de skilda brukningsdelarna, får fastighetens taxeringsvärde uppdelas på brukningsdelarna och avdraget fördelas mellan ägaren och arrendatorn i förhållande till de därvid erhållna värdena.

2:o) Avdrag för värdeminskning å byggnader genom slitning är icke tillåtet.

3:o) Äger eller brukar skattskyldig jordbruksfastighet inom skilda kommuner — — —

Uppskattning av inkomst av rörelse m. m.**4 §.**

De i 3:o) av anvisningarna — — — motsvarande inkomsters taxering till bevillning, dock med följande undantag. Skattskyldig, som

i rörelse eller yrke använt egen fastighet, äger att vid uppskattning av inkomsten av rörelsen eller yrket åtnjuta avdrag för det genom fastighetsbevilning beskattade, hyresvärdet motsvarande belopp av fem för hundra av fastighetens taxeringsvärde eller, om blott en del av fastigheten använts i rörelse eller yrke, av den därå löpande delen av taxeringsvärdet. Avdraget skall beräknas efter taxeringsvärdet året näst före det, då taxeringen sker. Därest fastigheten nästföregående år icke varit underkastad fastighetsbevilning men dylik skall utgå det år, då taxeringen sker, får avdrag äga rum utan hinder därav, att bevilning för fastigheten icke utgått, men skall även då beräknas efter taxeringsvärdet nästföregående år utom för det fall, att på grund av bestämmelsen i 4 § 4 mom. taxeringsvärde icke varit fastigheten åsatt, då avdraget får beräknas å taxeringsvärdet det år, taxeringen äger rum. Har fastigheten använts i rörelsen eller yrket blott en del av föregående år, får endast däremot svarande del av avdraget åtnjutas.

I övrigt skall vid bevilningstaxeringen — — —

Allmänna föreskrifter.

9 §.

Lika lydande med förutvarande 10 §.

10 §.

Lika lydande med förutvarande 11 §.

Efterbeskattning.

11 §.

Lika lydande med förutvarande 12 §.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen, enligt därå meddelad uppgift, av trycket utkommit i Svensk författningssamling, och skall tillämpas även i avseende å 1921 års taxering, skola de förty prövningsnämnd företaga de ändringar i taxeringsnämnds beslut, som därav må föranledas.

Förslag

till

förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910 (nr 117) om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering.

Härigenom förordnas, att 20 §, 49 § 1 mom., 50 § och 57 § 2 mom. i förordningen den 28 oktober 1910 om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering ävensom det vid samma förordning fogade formulär nr 1 skola i nedan angivna delar hava följande ändrade lydelse:

20 §.

Har någon i deklaration eller annan uppgift eller upplysning, som av honom avgivits till ledning vid taxering, mot bättre vetande lämnat oriktigt meddelande, som är ägnat att leda till frihet från taxering eller till för låg taxering, böte, om det oriktiga meddelandet föranlett, att skattskyldig icke blivit taxerad eller blivit för lågt taxerad, högst fem gånger det skattebelopp, som genom det svikliga förfarandet undandragits, och i annat fall högst fem gånger det skattebelopp, som skulle hava undandragits, därest det oriktiga meddelandet blivit vid taxeringen följt.

Har det oriktiga meddelandet icke lämnats mot bättre vetande, men har den, som lämnat meddelandet, vid dess avgivande gjort sig skyldig till grov vårdslöshet, vare straffet böter, högst två gånger det skattebelopp, som undandragits eller skulle hava undandragits genom det oriktiga meddelandet.

Straff för förseelse, varom i denna paragraf sägs, inträder icke, därest den skyldige, innan taxeringsnämnden avslutat sitt arbete för året, av egen drift beriktigat det oriktiga meddelandet.

49 § 1 mom.

Över prövningsnämnds — — — av den skattskyldige påyrkats, samt c) om hans deklaration eller i fråga om bevillningstaxeringen uppgift, som omförmäles i 16 §, icke blivit av taxeringsnämnden följd,
Bihang till riksdagens protokoll 1921. 7 saml. 47 häft. (Nr 55.)

utan att underrättelse, som i 23 § 2 mom. föreskrives, kommit den skattskyldige till handa i Stockholm före den 1 augusti och annorstädes före den 15 juni.

I det under a) — — —

50 §.

Den, som taxerats — — — eller inkomsten skattskyldig, den, som mot innehållet i av honom uti stadgad ordning avlämnad behörig deklaration eller uppgift, varom förmåles i 16 §, blivit taxerad till inkomst- och förmögenhetsskatt eller bevillning, utan att underrättelse, varom i 23 § 2 mom. föreskrives, kommit honom till handa före den 1 december,

den, som utan att vara uppgiftspliktig blivit taxerad till inkomst- och förmögenhetsskatt eller till bevillning för inkomst, så ock den, som efterbeskattats — — —

57 § 2 mom.

Den, som icke åtnöjes med Kungl. Maj:ts befallningshavandes beslut, varigenom han på grund av ovan åberopade stadganden blivit fälld till böter, äger att, med iakttagande av vad i allmänhet är stadgat angående dylika besluts överklagande, över det meddelade beslutet anföra besvär hos kammarrätten. Besvären skola före klockan tolv å trettonde dagen efter erhållen del av beslutet eller, om då är helgdag, å nästa söckendag därefter ingivas till Kungl. Maj:ts befallningshavande, vid påföljd, om den tid försittes, att besvären icke varda upptagna till prövning; dock må icke den omständigheten, att besvären i stället för till sistnämnda myndighet ingivits eller insänts till kammarrätten, utgöra hinder för deras upptagande till prövning, därest besvären dit inkommit före utgången av här ovan stadgade besvärstid. I sådant fall skola besvären av kammarrätten omedelbart överlämnas till vederbörande befallningshavande.

Sedan besvären inkommit till Kungl. Maj:ts befallningshavande, förfares med ärendet i enahanda ordning, som i 49 § 2 mom. stadgas.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen, enligt därå meddelad uppgift, från trycket utkommit i Svensk författningssamling.

Deklarationsblankett nr 1.

**Deklaration om inkomst och förmögenhet,
att avlämnas år 19... av:**

Särskild uppgift av inländskt aktiebolag och solidariskt bankbolag (se 8).
Bolagets **kapital** eller, om detsamma undergått förändring, dess medelstorlek under året utgjorde kr., och utgör alltså bolagets deklarerade inkomst procent av kapitalet.

Särskild bilaga lämnas för varje företag. Denna sida av bilagan användes av näringsidkare. **som föra handelsböcker.**

.Bilaga till C II.

Inkomst av rörelse eller yrke.

Uppgift om inkomst av fast egendom lämnas å bilaga till A I.

	Kronor	öre
Nettovinst enligt bilagda räkenskapsutdrag (se 32)		
<i>Tillkommer:</i>		
2. Sammanlagda beloppet av i räkenskapen gjorda avskrivningar för värdeminskning och för förlust å fordringar	kr.	
<i>Avgår:</i>		
5. Värdeminskning å driftsinventarier (se 34):		
..... % å kr. = kr.		
..... % å kr. = » kr.		
Anskaffningsvärdet å de vid årets början befintliga driftsinventarierna utgjorde	kr.	
Anskaffningsvärdet å under året inköpta driftsinventarier utgjorde	"	
Driftsinventariernas bokförda värde vid årets början	"	
..... vid årets slut	"	
utgjorde		
6. Värdeminskning å andra för stadigvarande bruk avsedda tillgångar (gruva, rätt till stenbrott, patent-rätt etc.) (se 35)	kr.	
7. Avskrivningar för lidna förluster å fordringar (se 36)	"	
8. I nettovinsten ingående inkomst av kapital, som uppgives under B i deklarationsformuläret	"	
9. I nettovinsten ingående saluvärde av skog och andra produkter eller råämnen från egen fastighet, som förädlats eller förbrukats i företaget, ävensom annan i nettovinsten ingående inkomst av fast egendom, som uppgives under A i deklarationsformuläret (se 19)	"	
10. Eljest bokförd, ej skattepliktig eller ej som inkomst av rörelse eller yrke skattepliktig vinst	"	
Återstående inkomst (införes under C II i dekl.)		

Anvisningar för deklarationsblankettens ifyllande.

6. Såsom realisationsvinst — — — mindre än fem år. Visar denna inkomstkälla i sin helhet underskott, utföres *noll* och underskottet får *icke* avräknas från annan inkomst eller såsom förlust under allmänna avdrag.

11. Avdrag för förlust — — — förlusten beräknats. Förlust å icke yrkesmässig avyttring av fast eller lös egendom får icke avdragas här, utan avräknas vid uppgivandet av inkomst under C III a).

32. Nettovinsten uppgives — — — rörelse eller yrke. Dylik intäkt avdrages under 8, 9 eller 10 i förevarande bilaga och redovisas — — — D i deklarationen.

Beträffande vad föredragande departementschefen enligt ovan omnämnda statsrådsprotokoll anført vid ärendets föredragning inför Kungl. Maj:t, får utskottet hänvisa till propositionen.

I förevarande sammanhang har utskottet funnit lämpligt fortsätta behandlingen av tvenne till utskottet tidigare under riksdagen överlämnade ärenden, Kungl. Maj:ts proposition nr 31 angående ändring i vissa delar av bevillningsförordningen m. m. samt den av herr *Sandler* väckta motionen, I: 49, angående ändrade bestämmelser om taxering för barns inkomst, i vilka båda ärenden utskottet avgivit betänkande och riksdagen fattat beslut endast så vitt angår provisorisk tillämpning vid innevarande års taxering.

På sätt i riksdagens skrivelse nr 45 omförmäles, har riksdagen nämligen med bifall till bevillningsutskottets hemställan i betänkandet nr 2, såvitt nu är i fråga,

dels med tillkännagivande, att riksdagen icke kunnat i oförändrat skick antaga de med propositionen nr 31 framlagda förslag till förordningar om ändringar i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910 angående bevillning av fast egendom samt av inkomst och förordningen samma dag om inkomst- och förmögenhetsskatt, antagit i bilaga 1 vid berörda riksdagsskrivelse fogade

a) förslag till förordning om särskilda ändringar i förordningen den 28 oktober 1910 angående bevilning av fast egendom samt av inkomst, att gälla vid 1921 års taxering, samt

b) förslag till förordning om särskilda ändringar i förordningen den 28 oktober 1910 om inkomst- och förmögenhetsskatt, att gälla vid 1921 års taxering;

dels antagit i bilaga 3 vid skrivelsen fogade förslag till förordning om särskild ändring i förordningen den 28 oktober 1910 om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering, att gälla vid 1921 års taxering;

dels ock i anledning av motionen I:49, av herr Sandler, antagit i bilaga 4 vid skrivelsen fogade förslag till förordning med särskilda bestämmelser om taxering av vissa barns inkomst vid 1921 års taxering till bevilning.

Propositionen nr 213 berör flera olika beskattningsspörsmål. Det mest betydelsefulla av dem är otvivelaktigt frågan om »*avgränsning mot varandra av begreppen inkomst av rörelse eller yrke samt inkomst av realisationsaffär*», i samband varmed upptagits detaljfrågorna om *skattskyldighet för kapital, som utbetalas på grund av försäkring* och om *avdrag för förlust å realisationsaffär* samt i viss mån frågan om *avdrag för kapitalförlust*.

Om gällande rätt på detta område har departementschefen uttalat sig sålunda:

»Enligt 7 § 3:o c) i förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt i dess ursprungliga lydelse skulle såsom inkomst anses, bland annat, vinster av tillfällig natur, därunder inbegripen vinst å icke yrkesmässig avyttring å fast eller lös egendom, som förvärvats genom köp eller byte och varit i säljarens ägo, om det är fast egendom, under mindre än tio år och eljest under mindre än fem år, dock efter avdrag av möjligen liden förlust å andra likartade affärer. Vinst å icke yrkesmässig avyttring eller realisationsaffär beskattades sålunda såsom inkomst endast under förutsättning, att den avyttrade egendomen förvärvats på visst sätt och under viss kortare tid varit i säljarens ägo. Vid uppgivande av vinsten fick avdrag ske för förlust å annan likartad affär, men däremot fick dylik förlust icke avdragas från annan den skattskyldiges inkomst. Detta förbud mot avdrag för förlust å realisationsaffär, vilket förbud torde hava grundats därpå, att dylik förlust ansågs såsom kapitalförlust, stadgades icke direkt i förordningen men framgick tydligt av anvisningarna till deklarationsformuläret.

Då det emellertid ansågs önskvärt, att i deklarationen erhålla specifikation av vinsterna å de särskilda avyttringarna, föreslogs i det av Kungl. Maj:t i proposition nr 400 till 1920 års riksdag framlagda förslag till nytt deklarationsformulär, att upplysning skulle lämnas om vinsten av varje särskild avyttring, och att förlust å icke yrkesmässig avyttring skulle få avdragas under allmänna avdrag i stället för att såsom förut avdragas direkt från vinsten av realisationsaffären. Då det icke

Utskottet.

Propositionen
nr 213.

Nuvarande
bestämmelser.

var avsikten att utsträcka rätten till avdrag för förlust å realisationsaffärer, stadgades, att dylik förlust icke fick avdragas till högre belopp än som motsvarade deklarerad realisationsvinst. Detta nödvändiggjorde en formell ändring i inkomstskatteförordningen, och i anledning härav föreslogs, att i 7 § 3:o c) orden »dock efter avdrag av möjligen liden förlust å andra likartade affärer», skulle utgå samt att i 10 § efter orden »sådan förlust å fast egendom eller verksamhet, som ej är att hänföra till kapitalförlust» skulle tilläggas »dock att avdrag för förlust å icke yrkesmässig avyttring av fast eller lös egendom ej får ske till högre belopp än som motsvarar den skattskyldiges inkomst av dylik avyttring». I denna del antogs Kungl. Maj:ts förslag av riksdagen, men däremot vann förslaget om specificaktion av realisationsvinster icke riksdagens bifall.

I motsats till vad sålunda är fallet beträffande vinst och förlust å realisationsaffär, gäller i fråga om vinst och förlust å yrkesmässig avyttring, att vinst å dylik avyttring beskattas såsom inkomst oberoende av sättet och tiden för det avyttrade föremålets förvärvande, samt att förlust å en yrkesmässig avyttring får avdragas icke blott vid beräkningen av inkomsten av rörelsen ifråga utan, om rörelsen i dess helhet går med förlust, även från varje annan inkomst utan någon inskränkning.

Dessa förhållanden medföra, att det för en riktig beräkning av en skattskyldigs skattepliktiga inkomst kan vara av mycket stor betydelse att avgöra, huruvida en viss vinst är att anse såsom inkomst av rörelse eller såsom vinst å en icke yrkesmässig avyttring, liksom ock att fastslå, huruvida en förlust skall betraktas såsom förlust å rörelse eller såsom förlust å en icke yrkesmässig avyttring. Detta oaktat finnas i skattelagstiftningen icke meddelade några regler till ledning för bedömandet, när en avyttring skall anses såsom yrkesmässig och vinsten av densamma sålunda taxeras såsom inkomst av rörelse eller yrke och när detta icke bör vara fallet.»

Rättspraxis.

Lagstiftningens brister i berörda hänseenden hava, såsom jämväl i propositionen påpekats, givit anledning till en vacklande taxeringspraxis. Enligt äldre praxis blev exempelvis ett rederibolags vinst genom försäljning av i dess rörelse använt fartyg taxerad såsom inkomst endast under förutsättning att vinsten utgjorde beskattningsbar realisationsvinst. Denna praxis bröts genom ett av regeringsrätten under år 1919 meddelat utslag.

*Riksdagen
1916.*

De av världskriget framkallade exceptionella konjunkturerna för sjöfartsnäringen medförde, som bekant, att många redare av de höga tonnageprisen föranleddes att sälja sina fartyg, varvid de ofta erhöilo stora vinster. Enligt nyssberörda praxis gingo dessa vinster fria från inkomsttaxering, såvida säljaren ägt fartyget i minst 5 år. Detta ansågs emellertid innebära en i sak oförtjänt förmån för vederbörande, särskilt efter det krigskonjunkturskatten införts och börjat lända till kraftig beskärning av andra krigsvinster. Förhållandet blev också uppmärksammat av riksdagen, som i sin till Kungl. Maj:ts år 1916 avlätna skri-

velse angående antagandet av ny förordning om krigskonjunkturskatt visserligen fastslog, att enligt gällande rätt vinster genom försäljning av fartyg vore beskattningsbara allenast såsom realisationsvinster, men framhöll att i sådana fall dock efter riksdagens förmenande kunde uppstå fullt typiska krigsvinster, för vilka skatteplikt syntes befogad ej blott som konsekvent tillämpning av krigsvinstbegreppet i och för sig, utan ock med hänsyn till kravet på rättvisa i beskattningen. Riksdagen begärde därför utredning i ämnet. På denna framställning, som uppenbarligen hade avseende å den då rådande krigskonjunkturen, har icke följt något förslag i frågan, vilken också, sedan krigskonjunkturbeskattningen med år 1920 upphört, numera kommit i ett annat läge.

Emellertid har genom regeringsrättens nya tolkning av gällande bestämmelser praxis erhållit en riktning, avvikande från riksdagens uttalade uppfattning om gällande rätt. Denna praxis inleddes genom ett regeringsrättens utslag den 28 februari 1919. Ett rederiaktiebolag, som icke hade annat ändamål än att idka fraktfart, blev år 1916 taxerat för inkomst av rederirörelse. Vederbörande kronoombud påyrkade hos kammarrätten, att bolaget dessutom skulle taxeras för vinst genom försäljning av ett fartyg, som bolaget ägt i över 5 år, eftersom det finge anses vara en normal företeelse inom ett rederibolags rörelse att vid lämplig tidpunkt sälja fartyg. Kammarrätten ogillade yrkandet, men regeringsrätten ansåg vinsten beskattningsbar, enär med avseende å den av bolaget bedrivna verksamheten densamma måste anses hänförlig till inkomst av rörelse. En ledamot var dock skiljaktig och instämde med kammarrätten.

Senare prejudikat.

I ett annat mål om beskattning av vinst genom försäljning av fartyg, som ägts i mera än 5 år, har regeringsrättens majoritet (utslag den 9 april 1919) godkänt åtgärd, varigenom säljaren taxerats för under årens lopp gjorda avskrivningar å de sålda fartygen, d. v. s. skillnaden mellan anskaffningsvärdena och de nedskrivna värdena. Köpeskillingarna hade i detta fall ej understigit anskaffningsvärdena, men fråga var ej uppe om taxering av de överskjutande beloppen.

Tillsammans tagna fastslå dessa prejudikat skattskyldighet ej blott för skillnaden mellan anskaffningsvärde och köpeskillning enligt regeln för realisationsvinstbeskattning, utan därjämte och oavsett om köpeskillingen överstigit anskaffningskostnaden för det belopp, varmed nedskrivna värdet må understiga anskaffningsvärdet.

I konsekvens med sagda prejudikat hava jämväl andra slag av

egendom, fast eller lös, använd uti eller av betydelse för skattskyldigs näring, vid försäljning med vinst ansetts lämna beskattningsbar inkomst av rörelse, såsom trävarubolag tillhöriga skogsfastigheter, industribyggnader, maskiner och driftsinventarier av olika slag o. s. v.

Vidare har det icke ansetts erforderligt, att avhändelsen haft formen av köp eller byte. Om t. ex. ett fartyg förlist, har den vinst, ägaren tilläventyrs erhållit genom utbetald försäkring, likställts med försäljningsvinst. Härom äro flera prejudikat givna.

Exempel på den praxis, som utbildat sig, äro ock följande taxeringsfall. Vederbörande prövningsnämnd taxerade år 1919 aktiebolaget Stockholmstelefon till bevillning och inkomstskatt för hela den vinst, bolaget erhållit vid försäljning till statsverket av sina telefonanläggningar med tillhörande fast egendom, såsom för inkomst av rörelse. I ett annat fall hava 1920 års vederbörande beskattningsnämnder taxerat ett bruksbolag såväl till bevillning och inkomstskatt som ock till krigskonjunkturskatt för antagen vinst genom utbetald brandskadeersättning för fast och lös egendom, som förstörts vid bruket övergången eldsvåda, och detta utan hänsyn till egendomens beskaffenhet eller ålder i bolagets hand.

Tydligt är, att författningsbestämmelser, som medgiva så skiftande och så tånjbar tillämpning, äro i behov av förklaring och förtydligande. I detta syfte har också Kungl. Maj:t i november 1920 uppdragit åt de arbetande inkomstskattesakkunniga »att till utredning upptaga frågan om en ändring av gällande bestämmelser om beskattning av realisations- och konjunkturvinster i syfte att undanröja vissa olägenheter av den nuvarande lagstiftningens oklarhet». På de sakkunnigas av kammarrätten granskade förslag är Kungl. Maj:ts i föreliggande proposition framlagda förslag byggt.

*Inkomst av
rörelse och
inkomst
genom
realisation.*

I fråga om avgränsningen mot varandra av begreppen inkomst av rörelse eller yrke samt inkomst av icke yrkesmässig avyttring har departementschefen uttalat, att, på sätt de sakkunniga föreslagit, denna avgränsning bör ske efter den principen, att vinst, som en näringsidkare förvärvar genom avyttring av föremål, som han icke för i handel eller tillverkar, icke hänföres till inkomst av rörelse eller yrke utan till realisationsvinst, och detta även om de avyttrade föremålen använts i rörelsen eller yrket. Propositionen innehåller förtydligande föreskrifter härom.

Besläktad med frågan om beskattning av vinst vid avyttring av egendom är frågan om skattskyldighet för belopp, som på grund av försäkring uppbäres, då egendomen förstörts genom brand, skeppsbrott eller eljest, i vilket avseende skattelagarna sakna uttryckliga bestämmelser. Såsom ovan framhållits, har under senare tid förekommit inkomsttaxering i dylika fall för belopp, varmed försäkringssumman överstigit eller ansetts överstiga anskaffningskostnaden eller, såsom också inträffat, det bokförda värdet av den förstörda egendomen.

Kapital, som utbetalas på grund av försäkring.

De sakkunniga hava i denna del yttrat bland annat, att i fråga om uppbyggen försäkringssumma för egendom, som förstörts, det vore i sin ordning, att dylik ersättning icke under några förhållanden vore att anse såsom inkomst i andra fall, än då vinst vid avyttring av sådan egendom vore att beskatta såsom inkomst. Men därutöver kunde ifrågasättas, huruvida en försäkringssumma för förstörd egendom borde beskattas såsom inkomst, annat än i det fall att, därest egendomen i stället blivit i vanlig ordning avyttrad, avyttringen varit att anse såsom yrkesmässig och vinsten av densamma således varit att beskatta såsom inkomst av rörelse eller yrke. Skulle åter vinsten varit att taxera såsom realisationsvinst, syntes anledning saknas att beskatta någon del av försäkringssumman såsom inkomst. Bestämmelserna om beskattning av realisationsvinst hade i första hand motiverats med avsikten att träffa vinsten å spekulationsaffärer, men i fråga om de lojala försäkringsavtalen föreläge från försäkringstagarens sida icke någon avsikt att spekulera i vinst genom den försäkrade egendomens förstörelse, och den presumption, som motiverat beskattning av realisationsvinster, då avyttring skett efter viss kortare tids besittning av egendomen i fråga, kunde icke åberopas såsom skäl för beskattning av försäkringssumma. Till denna ståndpunkt ansluter sig också propositionen, vilket i stort sett innebär, att skattskyldighet anses föreligga endast i fråga om varor och produkter i skattskyldigs näring, men icke beträffande i rörelse använda byggnader och inventarier eller personlig egendom.

Propositionen upptager vidare uttryckliga bestämmelser för vad redan gällande rätt anses innebära i fråga om avdrag för realisationsförlust, nämligen att från skattepliktig realisationsvinst får avräknas förlust å realisationsaffär blott för det fall, att, därest vinst i stället uppstått, denna skolat taxeras såsom inkomst, samt att, om förevarande inkomstkälla i sin helhet visar underskott, detta underskott anses såsom kapitalförlust och på grund därav icke får avdragas från annan inkomst.

Avdrag för förlust å realisationsaffär.

*Kapital-
förlust.*

Frågan huruvida en förlust är att betrakta som förlust å realisationsaffär eller förlust å annan verksamhet, eller, när förlust av sistnämnda slag skall anses som kapitalförlust, har icke befunnits mogen för definitiv reglering i detta sammanhang. I sistberörda avseende föreslås dock den ändring i gällande bestämmelser, att förlustens art och icke dess storlek skall vara avgörande för rätten till avdrag.

*Utskottets
yttrande.*

I likhet med departementschefen och de hörda vederbörande finner jämväl bevillningsutskottet det vara av behovet påkallat, att skattelagarna förtydligas i föreslagen riktning. Redan den här ovan omnämnda, under senare år framvuxna rättspraxis har nödvändiggjort åtgärder i sådant syfte.

För ändamålets vinnande upptager propositionen vissa ändringar och tillägg i såväl förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt som bevillningsförordningen och deklaraionsformuläret. Särskilt märkas härvid de utförliga tilläggen under 3:o) och 5:o) i de vid skatteförordningen fogade »Särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen».

Emot vad sålunda föreslagits har utskottet icke något att i sak erinra. De föreslagna bestämmelserna synas på ett klagörande sätt framhäva lagens mening. Då de, såsom redan påpekats, fränsett viss detalj, icke innebära någon saklig förändring utan allenast ett förtydligande av hithörande författningar, bör därav, enligt utskottets mening, följa, att bestämmelserna utan vidare få återverkande kraft i så måtto, att de bliva att beakta vid varje efter deras promulgerande följande rättstillämpning.

I formellt hänseende har det synts utskottet vara en förbättring, om de i 7 § 3:o) a) 1) skatteförordningen och 9 § 3 mom. a) 1:o) bevillningsförordningen förekommande orden »möjligen liden» utgå.

Förutom i ovan omhandlade, med varandra sammanhängande spörsmål innehåller propositionen nr 213 förslag i åtskilliga fristående detaljfrågor.

*Ändring i 11 §
2 mom. 2:o)
bevillningsför-
ordningen.*

Enligt nuvarande lydelse av 11 § 2 mom. 2:o) a) bevillningsförordningen är det däri omnämnda så kallade hyresvärdeavdraget (5 procent å taxeringsvärdet av i skattskyldigs verksamhet använd fastighet) icke medgivet beträffande fastighet, som hör till kanal, järnväg, annan farled eller flottled, även om, såsom numera är fallet med till sådan kommunika-tionsanstalt hörande fastighet, som icke är avsedd för driftens omedelbara behov, hyresvärdet beskattats genom fastighetsbevillning. Då det

icke varit åsyftat, att inkomst av dylika kommunikationsanstalter skulle beskattas hårdare än annan inkomst, har Kungl. Maj:t föreslagit sådan ändring i nyssnämnda stadgande, att ifrågavarande avdragsrätt kommer att omfatta även kommunikationsverksamhet av berörda slag, vilket skett genom att hänvisningen till 9 § 3 mom. a) 1:o) och 3:o) utsträckts till hela 3 mom. a).

Då här tydligen är fråga om rättelse av tidigare förbiseende, har utskottet givetvis intet att erinra mot förslaget.

1920 års kommunalskattereform medförde bevillningsplikt för inkomst av fast egendom, dock, i angivet syfte att undvika dubbelbeskattning, med avdragsrätt för 6 respektive 5 procent av egendomens taxeringsvärde, för vilket allttjämt skall utgöras fastighetsbevillning. I samband med nämnda reform blev emellertid ej klargjort, vem berörda avdragsrätt skulle tillkomma, i händelse fastigheten icke brukades av ägaren, eller av denne brukades allenast till viss del, utan att särskilda taxeringsvärden varit åsatta de olika bruksdelarna, eller under blott en del av inkomståret, eller fastigheten eljest brukades av olika innehavare under samma år.

Avdraget vid bevillningstaxering av inkomst av fast egendom för det bevillningstaxerade fastighetsvärdet. Vem ätsamma tillkommer. (3 § anvisningarna).

I propositionen nr 31 har föreslagits det tillägg i 11 § 2 mom. 1:o) a) bevillningsförordningen, att ifrågavarande avdrag skall tillkomma arrendator framför ägare. Härjämte hava genom propositionen nr 213 kompletterande föreskrifter föreslagits i 3 § av anvisningarna till ledning vid bevillningstaxeringen. Hava ägare och arrendator brukat var sin del av viss fastighet, utan att delarna hava särskilda taxeringsvärden, skulle fastighetens taxeringsvärde uppdelas på bruksdelarna och avdraget fördelas mellan ägaren och arrendatorn i förhållande till delvärdena. Hava åter olika skattskyldiga, vare sig olika ägare eller ägare och arrendator eller olika arrendatorer, innehaft fastigheten under olika delar av året, skulle avdraget fördelas mellan de olika skattskyldiga i förhållande till tiden för en vars innehav.

I vad sålunda föreslagits angående avdragets uppdelning mellan olika skattskyldiga, har utskottet icke kunnat följa Kungl. Maj:t. Vad angår avdragets uppdelning efter tiden för olika innehav, anser utskottet en sådan anordning kunna leda till orättvisa. Är fråga om stadsfastighet och i allmänhet annan fastighet än jordbruksfastighet, torde detta vara att i mindre grad befara, enär inkomsten av sådan fastighet i regel faller mera jämnt under året och således i stort sett står i direkt förhållande till tiden för innehavet. Beträffande jordbruksfastighet råder emellertid ett motsatt förhållande. I allmänhet torde inkomsten av jord-

bruk, i varje fall av det egentliga jordbruket, huvudsakligen inflyta under årets senare del, då den inbärgade skörden kan försäljas. Om således A. brukat en jordbruksfastighet under årets sju första månader, varefter B. den 1 augusti övertager densamma med årets gröda, skulle enligt förslaget A., som under sitt innehav kanske haft en mycket ringa inkomst av fastigheten, äga rätt till större del av ifrågavarande avdrag än B., som deklarerar den huvudsakliga årsinkomsten. Vad nu är påpekat angående inkomst av jordbruk, gäller också inkomst av skogsbruk, som, där fråga är om avverkning till avsalu eller om upplåtelse av avverkningsrätt, enligt sakens natur utfaller mera oregelbundet.

Om en uppdelning skulle ske, låge närmast till hands att låta avdraget delas i proportion till de olika brukarnas inkomster av fastigheten. En sådan uppdelning skulle dock stöta på stora praktiska svårigheter. Vederbörande deklaranter skulle själva icke kunna beräkna sitt avdrag, då de ömsesidigt ju saknade kännedom om den andres inkomst-siffra, och för taxeringsnämnderna skulle det bliva synnerligen besvärligt att härutinnan komplettera deklARATIONERNA.

Nu synes emellertid kunna ifrågasättas, om någon uppdelning av avdraget alls behöver ske, då samma fastighet brukats av mera än en under samma år. Grunden varför arrendator ansetts äga företräde framför ägare till hela avdraget, ehuru båda haft inkomst av fastigheten, är givetvis, att den förre har att ensam utgöra de efter taxeringsvärdet utgående kommunalutskylderna för fastigheten. Det vill förefalla utskottet, som om ett liknande skäl kunde motivera en motsvarande lösning för fall, då brukningstiden varit delad men brukningsobjektet detsamma. Den omförmälda skattskyldigheten åligger ju den som vid debiterings-tillfället är innehavare, oavsett om fastigheten förut under större eller mindre del av året innehafts av annan. Rätt och billigt synes då vara, att samma person också får hela det ifrågavarande avdraget. Som debiteringen sker på hösten, torde då ock i de flesta fall avdraget komma att åtnjutas av den som haft den största inkomsten av fastigheten. En sådan lösning av frågan, att omhandlade avdrag i sin helhet må tillkomma den som för det nästföregående året påförts eller bort påföras de efter taxeringsvärdet utgående kommunalutskylderna för fastigheten, synes utskottet alltså vara på en gång i möjligaste mån rättvis och i tekniskt avseende förenklad. Med hänsyn till önskvärd likformighet torde samma regel böra tillämpas även ifråga om annan fastighet än jordbruksfastighet, ehuru beträffande sådan fastighet Kungl. Maj:ts förslag, såsom ovan anmärkts, jämväl kunde varit möjligt att genomföra.

För sådana fall, där en jordbruksfastighet under året varit delad

mellan ägare och arrendator utan att brukningsdelarna haft särskilda taxeringsvärden, är, såsom ovan framhållits, föreslaget, att fastighetens taxeringsvärde skulle uppdelas på brukningsdelarna och avdraget fördelas i samma proportion. Även fränsett de med en dylik uppdelning förenade praktiska svårigheterna synes konsekvensen kräva, att även i hithörande fall avdraget odelat får tillkomma den som haft att erlægga kommunalutskylderna för det odelade taxeringsvärdet. Följdriktigt torde ock vara, att ifrågavarande föreskrift utsträckes till att omfatta även andra fall av delad brukning, såsom då fastigheten är delad mellan flera arrendatorer eller mellan flera ägare.

I övrigt lämnas i 3 § föreskrift, huru förfaras skall, då, t. ex. i fråga om någon statens fastighet, fastighetsbevillning icke utgått för det nästföregående året. Vad därom föreslagits har ej föranlett erinran från utskottets sida.

Den i propositionen nr 214 till innevarande riksdag föreslagna förordningen om allmän fastighetstaxering år 1922 innehåller i anvisningarna vid 4 § vissa föreskrifter för avgörandet i vad mån en fastighet skall taxeras som jordbruksfastighet eller annan fastighet. Häruti ingå bestämmelser om vad som är att hänföra till jordbruk och till jordbrukets binäringar. Sistberörda bestämmelser äro i huvudsak hämtade från 3 § i bevillningsförordningens särskilda anvisningar, men förete avvikelser i vissa detaljer. Sedan numera riksdagen godkänt propositionen nr 214 i förevarande del oförändrad, torde det vara lämpligt, att bevillningsförordningen i förevarande avseende bringas i överensstämmelse med den nya författningen och har utskottet här nedan lämnat förslag i detta syfte.

I 4 § hava givits närmare föreskrifter för tillämpningen av det avdrag, som vid beräkning av inkomst från rörelse eller yrke tillkommer skattskyldig för det genom fastighetsbevillning beskattade, hyresvärdet motsvarande belopp av 5 procent av taxeringsvärdet å i rörelsen eller yrket använd egen fastighet. Till någon anmärkning mot vad härutinnan föreslagits har utskottet icke funnit anledning.

4 § anvisningarna.

Jämväl förordningen om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering har gjorts till föremål för vissa ändringsförslag.

Ändringar i taxeringsförordningen.

De i 20 § givna straffbestämmelserna för oriktig deklaration hava i tre olika hänseenden förslagsvis förändrats. Sålunda hava fall, då den avsiktligt oriktiga uppgiften icke blivit följd vid taxeringen, i straffhänseende likställt med de fall, i vilka uppgiften föranlett frihet från taxering eller för låg taxering. Vidare föreslås införande av straff för de-

Straff för oriktig deklaration.

klarant, som gör sig skyldig till grov vårdslöshet, vare sig därav föranletts oriktig taxering eller icke. Även detta straff skall utmätas i relation till vidkommande skattebelopp, fastän inom lägre maximum. Å andra sidan upptager förslaget såsom allmän straffrihetsgrund i fall av oriktig deklaration, att den skyldige, innan taxeringsnämnden avslutat sitt arbete för året, av egen drift beriktigar det oriktiga meddelandet.

Vad sålunda föreslagits synes välbetänkt. Särskilt torde det bliva av praktisk betydelse att kunna beivra fall av oriktig deklaration, även om deklaranter ej kan överbevisas om uppsåt.

*Diverse detalj-
ändringar
ang. besvär-
förfarandet
och i deklara-
tionsformu-
läret.*

De föreslagna ändringarna i 49 § 1 mom., 50 § och 57 § 2 mom. avse detaljer i besvärsförfarandet. De synas välbefogade och tarva ej något omnämnande i detta sammanhang.

Ej heller de upptagna ändringarna i deklara-tionsformuläret hava givit anledning till erinran eller redogörelser utöver vad propositionen innehåller. Av deklarationstekniska skäl synes i bilagan till C II efter punkt 10 böra lämnas en öppen rad för redovisande av förlust, och bör i anslutning härtill punkt 32 i »anvisningar för deklara-tionsblankettens ifyllande» kompletteras.

*I kraftträdan-
det.*

I fråga om ikraftträdandet av de i propositionen nr 213 framlagda författningsändringarna har föreslagits, att ändringarna i inkomst- och förmögenhetsskatte- samt bevillningsförordningarna skulle träda i kraft genast efter utfärdandet och tillämpas även i avseende å innevarande års taxering, eventuellt genom åtgärder från vederbörande prövnings-nämnders sida.

Häremot har utskottet ej något att erinra utom vad angår 3 och 4 §§ i bevillningsförordningens särskilda anvisningar. Då tillämpningen av de ändringar i 3 §, som utskottet ovan förordat, skulle i många fall påkalla ändringar i årets taxeringar och såmedelst orsaka prövnings-nämnderna mycket besvär, har utskottet auset nämda paragraf i sin nya lydelse böra omedelbart träda i kraft endast beträffande regleringen av avdraget enligt 11 § 2 mom. 1:o a) bevillningsförordningen med hänsyn därtill att fastigheten år 1920 tilläventyrs icke varit underkastad fastighetsbevillning, såsom fallet är med staten tillhöriga fastigheter. I sådana fall skulle eljest kunna uppkomma dubbelbeskattning. Denna angelägenhet torde då lämpligen ordnas genom utfärdande av en provisorisk författning i ämnet att gälla vid 1921 års taxering.

I sistberörda författning bör ock ingå en motsvarande reglering av avdraget enligt 11 § 2 mom. 2:o a), varemot den förändrade lydelsen

av 4 § i de särskilda anvisningarna bör träda i kraft först nästkommande år. Detta synes nämligen påkallat därigenom, att riksdagen genom sitt ovanberörda beslut i anledning av propositionen nr 31 med avseende å 1921 års taxering redan givit sistnämnda paragraf en lydelse, som skiljer sig från vad i propositionen nr 213 föreslås.

Utskottet har i det föregående påpekat, att riksdagens tidigare beslut angående propositionen nr 31 och motionen I: 49 endast gällt tillämpning vid 1921 års taxering. Frånsett det i propositionen ingående förslaget om undantag vid årets taxering i visst fall från skyldighet att meddela underrättelse enligt 23 § 2 mom. taxeringsförordningen hade propositionen och motionen avseende även å framtiden. I så måtto återstår det för riksdagen att fatta beslut. Likaledes har riksdagen att fatta beslut om den framtida giltigheten av vissa av utskottet i anslutning till propositionen föreslagna och av riksdagen antagna ändringar i skatteförfattningarna, vilka jämväl till sin tillämpning begränsades till årets taxering.

*Prop. nr 31
och motionen
I: 49.*

Av utskottets betänkande nr 2 framgår, att utskottet icke hade funnit något att erinra mot propositionens innehåll, samt att utskottet i anledning av motionen föreslagit särskilda bestämmelser om taxering av vissa barns inkomst. Såsom ovan omnämnts, blev utskottets betänkande jämväl godkänt av riksdagen, som således i avseende å 1921 års taxering givit ej mindre propositionen och vad utskottet till komplettering av denna förordat än ock motionens syfte sin anslutning.

Vad riksdagen i berörda hänseenden sålunda beslutit provisoriskt, synes utskottet utan någon saklig ändring också böra förlänas definitiv giltighet. Härifrån blir dock att undantaga den i anledning av motionen beslutade förordningen med särskilda bestämmelser om taxering av vissa barns inkomst. Riksdagen har nämligen sedermera med bifall till utskottets hemställan i betänkande nr 19, i anledning av motionerna I: 50, av herr Björnsson, och II: 100, av herr Sköld, beslutit i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om skyndsamt utredning, i syfte att i motionerna påpekade missförhållanden beträffande taxeringen av omyndiga barns inkomst och förmögenhet hos fadern eller modern (den s. k. familjebeskattningen) måtte förebyggas.

Då den sålunda begärda utredningen givetvis ej bör föregripas, samt det får förväntas, att förslag i ämnet kommer att föreläggas nästkommande riksdag i så god tid, att de nya bestämmelserna kunna bli tillämpade vid 1922 års taxering, lär någon ytterligare åtgärd i anledning av herr Sändlers motion icke böra förekomma.

På grund av vad sålunda förekommit får utskottet hemställa,

1) att riksdagen i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 213 måtte antaga

a) ovan återgivna förslag till förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910 om inkomst- och förmögenhetsskatt med den avvikelse, att de i 7 § 3:o c) 1) förekommande orden »möglichen liden» utgå;

b) ovan återgivna förslag till förordning om ändring i vissa delar av förordningen nämnda dag angående bevillning av fast egendom samt av inkomst utom beträffande 3 och 4 §§ i »Särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen» samt med den avvikelse att de i 9 § 3 mom. c) 1:o) förekommande orden »möglichen liden» utgå; samt

c) härvid i *bilaga 1* fogade förslag till förordning angående särskilda grunder att vid 1921 års taxering till bevillning gälla för beräkning av de avdrag, om vilka i 11 § 2 mom. 1:o a) och 2:o a) av sistberörda förordning sägs;

2) att riksdagen i anledning av Kungl. Maj:ts propositioner nr 31 och nr 213 måtte antaga i härvid fogade *bilaga 2* upptagna förslag till

a) förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910 angående bevillning av fast egendom samt av inkomst;

b) förordning om ändring i vissa delar av förordningen nämnda dag om inkomst- och förmögenhetsskatt; och

c) förordning om ändring i vissa delar av förordningen samma dag om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering; samt

3) att herr Sändlers förevarande motion, I: 49, må, i den mån densamma icke föranlett beslut av riksdagen i samband med den tidigare behandlingen av propositionen nr 31, anses besvarad genom vad riks-

dagen i anledning av bevillningsutskottets betänkande nr 19 beslutat i fråga om motionerna I: 50 av herr Björnsson och II: 100 av herr Sköld.

Stockholm den 7 juni 1921.

På bevillningsutskottets vägnar:

ERIK RÖING.

Reservationer:

A) *vid punkt 2) a)*, av herr *Olsson* i *Kullenbergstorp*, som ansett, att 3 § 1:o) sista punkten i anvisningarna till ledning vid bevillningstaxeringen bort hava den av Kungl. Maj:t föreslagna lydelsen;

B) *vid punkt 2) c)*, av *densamme*, som, med instämmande av herrar *Wohlin* och *Åhlmans Olof Olsson*, yrkat, att andra stycket av 20 § i taxeringsförordningen skulle utgå; samt

C) av herr *Sandler*, mot viss del av motiveringen.

Bilaga 1.**Förslag**

till

förordning angående särskilda grunder att vid 1921 års taxering till bevilning gälla för beräkning av de avdrag, om vilka i 11 § 2 mom. 1:o a) och 2:o a) förordningen den 28 oktober 1910 angående bevilning av fast egendom samt av inkomst sägs.

Härigenom förordnas, att vid beräkning av de avdrag, som enligt 11 § 2 mom. 1:o a) och 2:o a) förordningen den 28 oktober 1910 angående bevilning av fast egendom samt av inkomst medgivas vid beräkning av skattskyldigs inkomst, skall vid 1921 års taxering till bevilning gälla följande:

Avdraget skall beräknas efter det taxeringsvärde, för vilket fastighetsbevilning utgått år 1920. Därest fastigheten år 1920 icke varit underkastad fastighetsbevilning, men dylik skall utgå för år 1921, får avdrag äga rum utan hinder därav, att bevilning för fastigheten icke utgått år 1920, men skall avdraget även då beräknas efter 1920 års taxeringsvärde utom för det fall, att på grund av bestämmelsen i 4 § 4 mom. av nämnda förordning taxeringsvärde sistnämnda år icke varit fastigheten åsatt, då avdraget får beräknas efter taxeringsvärdet för år 1921.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen, enligt därå meddelad uppgift, av trycket utkommit i Svensk författningssamling, skolande förty prövningsnämnd företaga de ändringar i taxeringsnämnds beslut, som därav må föranledas.

Bilaga 2.**Förslag**

till

**förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910
(nr 116) angående bevilning av fast egendom samt av inkomst.**

Häri genom förordnas, att 9 § 3 mom. samt 11 och 14 §§ i förordningen den 28 oktober 1910 angående bevilning av fast egendom samt av inkomst ävensom 3, 4, 7, och 8 §§ av de vid samma förordning fogade särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen skola i nedan angivna delar hava följande ändrade lydelse:

9 § 3 mom.Till inkomst av *arbete* räknas:

a) inkomst av rörelse eller yrke, såsom:

1:o) av bergsbruk — — — mejerihantering, potatismjölfabriker och dylika näringar, i den mån de icke äro att hänföra till binäringar till jordbruket; penningrörelse — — — ej särskilt nämnd skattepliktig inkomst.

11 §.

1 mom. Vid beräkning av skattskyldigs inkomst nästföregående år *må avdrag icke ske*:

c) för ränta å den skattskyldiges eget, i hans fasta egendom eller näring nedlagda kapital; samt

d) för vad som använts — — — kapitalavbetalning å skuld.

2 mom. Däremot *må avdrag ske*:

1:o) vid beräkning av inkomst utav fast egendom:

a) för det genom fastighetsbevilning beskattade belopp av sex för hundra av taxeringsvärdet för jordbruksfastighet och fem för hundra av taxeringsvärdet för annan fastighet, varav åtnjutits inkomst, varom i 9 § 1 mom. a) — d) sägs, eller för frälseränta; skolandet detta avdrag ske från ägarens eller innehavarens inkomst av fastigheten eller frälse-

räntan utom för det fall, att ägare eller innehavare åt landbo eller arrendator upplåtit jord, då avdraget skall ske från landbons eller arrendatorns inkomst av fastigheten;

b) för ränta — — — egendom, som använts i skattskyldigs rörelse eller yrke; samt

3:o) vid uppskattning av inkomst från särskild inkomstkälla utom i det fall, att ersättning för bestridande av särskilda med tjänst eller uppdrag förenade kostnader, varom i 8 § 1 mom. förmåles, blivit av staten särskilt anvisad, för övriga utgifter — — — enligt bestämmelsen i 4:o) b.

3 mom. — — —.

4 mom. — — —.

14 §.

Skattskyldig taxeras för inkomst av fast egendom kapital och arbete:

a) den som — — — — —

f) de under — — — åtnjutits.

För annan inkomst — — — för taxering.

Särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen.

Uppskattning av inkomst av fast egendom.

3 §.

Bestämmelserna om uppskattning — — — undantag och tillägg:
 1:o) Därest skattskyldig åtnjutit sådan inkomst av fast egendom, varom i 9 § 1 mom. a)—d) sägs, eller inkomst av frälseränta, äger den skattskyldige åtnjuta avdrag för det genom fastighetsbevillning beskattade belopp av sex för hundra av taxeringsvärdet å jordbruksfastighet och fem för hundra av taxeringsvärdet å annan fastighet, varav inkomsten åtnjutits. Detta avdrag tillkommer ägaren eller innehavaren av fastigheten utom för det fall, att jordbruksfastighet upplåtits åt landbo eller arrendator, då avdraget tillkommer landbon eller arrendatorn. Avdraget skall beräknas efter taxeringsvärdet året näst före det, då taxeringen sker. För det fall att fastigheten nästföregående år

icke varit underkastad fastighetsbevilning men dylik skall utgå för det år, då taxeringen sker, får avdrag äga rum utan hinder därav, att bevilning för fastigheten icke utgått, men skall även då avdraget beräknas å taxeringsvärdet nästföregående år. Därest olika skattskyldiga ägt, innehaft eller brukat samma fastighet under olika delar av nästföregående år, skall avdraget *tillkomma den som för det året påförts eller bort påföras de efter taxeringsvärdet utgående kommunalutskylderna för fastigheten. Detsamma skall gälla, där ägaren av en jordbruksfastighet själv brukat en del av fastigheten och haft återstoden utarrenderad, eller fastigheten eljest varit delad mellan olika brukare*, samt särskilda taxeringsvärden icke varit åsatta de skilda brukningsdelarna.

2:o) Avdrag för värdeminskning å byggnader genom slitning är icke tillåtet.

3:o) Äger eller brukar skattskyldig jordbruksfastighet inom skilda kommuner — — — i kommunen B 2,513 kronor.

Till *jordbruk* hänföres åker- och ängsbruk, även då sådant drives för industriellt behov utan förening med annat jordbruk, så ock husdjurskötsel, varunder jämväl inbegripes betesfodring å såväl skogsmark som annan mark. Trädgårdsskötsel, därunder inbegripen växtodling under glas, räknas ock till jordbruk, så framt den drives tillsammans med annat jordbruk. Trädgårdsskötsel, som utan samband med jordbruk drives såsom självständig näring (handelsträdgårdsrörelse), skall däremot icke hänföras till jordbruk. Icke heller skall såsom jordbruk anses trädgårdsskötsel å tomter eller å s. k. sommarnöjen, villaegendomar eller andra lägenheter, som huvudsakligen avse bostadsändamål, egnahems-lägenheter, vilka enligt gällande bestämmelser om villkoren för åtnjutande av egnahemslån skola betraktas såsom bostadslägenheter, och dylikt.

Till jordbrukets *binärningar* skola räknas mejerihantering, tillverkning av potatismjöl och kvarndrift, som huvudsakligen avse förädling av det egna jordbrukets produkter, samt sådan av jordbrukaren å den egendom, varå jordbruket bedrives, eljest utövad verksamhet för förädling av produkter eller beståndsdelar från egendomen, som sker huvudsakligen för husbehovsändamål eller med huvudsaklig användning av jordbrukets inventarier, driftsbyggnader och ordinarie arbetsbesättning. I enlighet härmed skola såsom binärningar till jordbruket räknas exempelvis mejerihantering vid vanliga s. k. herrgårdsmejerier, utvinning av torv och kalk samt tillverkning av tegel huvudsakligen till husbehov o. s. v. Å andra sidan anses icke såsom binärningar förmalning av spannmål eller tillverkning av potatismjöl, där verksamheten huvudsakligen avser förädling av inköpta eller annan tillhöriga produkter. Bränneri-

hantering, tillverkning av tegel eller utvinning av torv eller kalk huvudsakligen för försäljning samt annan förädlingsverksamhet, som bedrivs såsom särskild näring, i regel med särskild personal, särskilda inventarier, maskiner och dylikt eller särskilda byggnader eller inrättningar, hänföras ej till jordbrukets binärningar. Å egendomen bedriven försäljning av jordens beståndsdelar i oförädlad skick är i regel att betrakta såsom binärning, men kan undantagsvis ske under sådana förhållanden, att särskild näring bör anses föreligga. Så är exempelvis fallet vid försäljning av grus i större omfattning. För att försäljning, som utslutande — — — egendomens område.

Till jordbrukets binärningar skola vidare — — — jakt och fiske å egendomen.

Under *skogsbruk* inbegripes — — — jordägares eller brukares tillgodogörande för eget behov eller i egen rörelse eller genom försäljning av virke — — — på grund av *särskild* upplåtelse.

Uppskattning av inkomst av rörelse m. m.

4 §.

De i 3:o) av anvisningarna — — — motsvarande inkomsters taxering till bevillning, dock med följande undantag. Skattskyldig, som i rörelse eller yrke använt egen fastighet, äger att vid uppskattning av inkomsten av rörelsen eller yrket åtnjuta avdrag för det genom fastighetsbevillning beskattade, hyresvärdet motsvarande belopp av fem för hundra av fastighetens taxeringsvärde eller, om blott en del av fastigheten använts i rörelse eller yrke, av den därå löpande delen av taxeringsvärdet. Avdraget skall beräknas efter taxeringsvärdet året näst före det, då taxeringen sker. Därest fastigheten nästföregående år icke varit underkastad fastighetsbevillning, men dylik skall utgå det år, då taxeringen sker, får avdrag äga rum utan hinder därav, att bevillning för fastigheten icke utgått, men skall även då beräknas efter taxeringsvärdet nästföregående år utom för det fall, att på grund av bestämmelsen i 4 § 4 mom. taxeringsvärde icke varit fastigheten åsatt, då avdraget får beräknas å taxeringsvärdet det år, taxeringen äger rum. Har fastigheten använts i rörelsen eller yrket blott en del av föregående år, får endast däremot svarande del av avdraget åtnjutas.

I övrigt skall — — — levererats till statens kommunikationsverk.

Uppskattning av inkomst utav arbetsanställning, tjänst eller pension.

7 §.

Lön och annan inkomst — — — finna tillämplig.

I avseende å inkomstberäkningen är särskilt att iakttaga, att till taxering skall upptagas allt som i tjänst eller uppdrag uppburits, därunder inbegripet även vad som av annan än staten anvisats till bestridande av med tjänsten eller uppdraget förenade särskilda kostnader. Vad som av staten anvisats till bestridande av dylika särskilda kostnader skall däremot icke taxeras.

Vissa avdrag vid inkomstens uppskattning.

8 §.

Vid tillämpning — — — vara tillämpliga, därvid iakttages, att avdrag för värdeminskning å byggnader genom slitning icke är tillåtet.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1922.

Förslag

till

förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910 (nr 115) om inkomst- och förmögenhetsskatt.

Härigenom förordnas, att i 10 § i förordningen den 28 oktober 1910 om inkomst- och förmögenhetsskatt den punkt i första stycket, som börjar med ordet »försäkringspremier», samt andra stycket ävensom 25 § 1 mom. andra stycket i samma förordning och 1:o av de vid förordningen fogade särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen skola i nedan angivna delar hava följande ändrade lydelse:

10 §.

— — — — —
 försäkringspremier och andra avgifter, som utbetalats för den skattskyldiges och i förekommande fall även för den andre makens liv-, kapital-, livränte-, olycksfalls- eller sjukförsäkring ävensom för pupillförsäkring; dock att avdrag, som nu nämnts, ej må överstiga sammanlagt 200 kronor och ej heller åtnjutas av annan än svensk medborgare, som författningsenligt är i riket mantalsskriven.

Avdrag, varom i 9 och 10 §§ sagts, må äga rum endast om och i den mån avdraget hänför sig till inkomst, för vilken inkomst- och förmögenhetsskatt skall här erläggas av den skattskyldige, eller till verksamhet, som av honom här i riket utövats.

25 §.

1 mom. Äkta makar — — — härför.

Skulle i fall, där båda makarna blivit taxerade, avdrag, vartill ena maken enligt 10 § varit berättigad, överstiga dennes inkomst, må överskjutande beloppet avräknas från den andre makens behållna inkomst.

— — — — —

Särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen.

1:o)

Inkomst av fast egendom.

7 § 1:o)

— — — — —
 III. Till inkomst av *skogsbruk* hänföres — — — försäljning av sådana skogseffekter (inkomst av skogsavverkning), dels genom förädling av virke från fastighet, som av honom äges, brukas eller innehas, så framt förädlingen icke är att anse såsom särskild näring, dels genom upplåtelse av avverkningsrätt — — — nedgått i värde.

— — — — —

— — — — —
 Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1922.

— — — — —

Förslag

till

**förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910
(nr 117) om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering.**

Häri genom förordnas, att 11 och 20 §§, 49 § 1 mom., 50 § och 57 § 2 mom. i förordningen den 28 oktober 1910 om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering ävensom det vid samma förordning fögade formulär nr 1 skola i nedan angivna delar hava följande ändrade lydelse:

11 §.

2:o) — — —

e) av styrelse eller likvidatorer för svenskt aktiebolag eller svenskt solidariskt bankbolag, som under nästföregående år lämnat utdelning till delägarna, ävensom av ekonomisk förening, som under nämnda år lämnat utdelning å insatser i föreningen:

1) i fråga om solidariskt bankbolag, ekonomisk förening och sådant aktiebolag, därifrån utdelning å aktie på grund av lag eller bolagsordning icke får uppbäras av annan än den, som i behörig ordning styrkt sin äganderätt till aktien:

uppgift å delägare eller medlemmar, som uppburit eller ägt uppbära utdelning, uppgående till sammanlagt minst 5 kronor, samt å utdelningens belopp;

2) i fråga om övriga aktiebolag:

enahanda uppgift, som under 1) omförmäles, i den mån ägare av aktie är känd för styrelsen;

20 §.

Har någon i deklaration eller annan uppgift eller upplysning, som av honom avgivits till ledning vid taxering, mot bättre vetande lämnat

Bihang till riksdagens protokoll 1921. 7 saml. 47 häft. (Nr 55) 5

oriktigt meddelande, som är ägnat att leda till frihet från taxering eller till för låg taxering, böte, om det oriktiga meddelandet föranlett, att skattskyldig icke blivit taxerad eller blivit för lågt taxerad, högst fem gånger det skattebelopp, som genom det svikliga förfarandet undandragits, och i annat fall högst fem gånger det skattebelopp, som skulle hava undandragits, därest det oriktiga meddelandet blivit vid taxeringen följt.

Har det oriktiga meddelandet icke lämnats mot bättre vetande, men har den, som lämnat meddelandet, vid dess avgivande gjort sig skyldig till grov vårdslöshet, vare straffet böter, högst två gånger det skattebelopp, som undandragits eller skulle hava undandragits genom det oriktiga meddelandet.

Straff för förseelse, varom i denna paragraf sägs, inträder icke, därest den skyldige, innan taxeringsnämnden avslutat sitt arbete för året, av egen drift beriktigt det oriktiga meddelandet.

49 § 1 mom.

Över prövningsnämnds — — — av den skattskyldige påyrkats, samt c) om hans deklaration eller i fråga om bevillningstaxeringen uppgift, som omförmäles i 16 §, icke blivit av taxeringsnämnden följd, utan att underrättelse, som i 23 § 2 mom. föreskrives, kommit den skattskyldige tillhanda i Stockholm före den 1 augusti och annorstädes före den 15 juni.

I det under a) — — —

50 §.

Den, som taxerats — — — eller inkomsten skattskyldig, den, som mot innehållit i av honom uti stadgad ordning avlämnad behörig deklaration eller uppgift, varom förmäles i 16 §, blivit taxerad till inkomst- och förmögenhetskatt eller bevillning, utan att underrättelse, varom i 23 § 2 mom. föreskrives, kommit honom till handa före den 1 december,

den, som utan att vara uppgiftspliktig blivit taxerad till inkomst- och förmögenhetskatt eller till bevillning för inkomst, så ock den, som efterbeskattats — — —

57 § 2 mom.

Den, som icke åtnöjes med Kungl. Maj:ts befallningshavandes beslut, varigenom han på grund av ovan åberopade stadganden blivit fälld

till böter, äger att, med iakttagande av vad i allmänhet är stadgat angående dylika besluts överklagande, över det meddelade beslutet anföra besvär hos kammarrätten. Besvären skola före klockan tolv å trettionde dagen efter erhållen del av beslutet eller, om då är helgdag, å nästa söckendag därefter ingivas till Kungl. Maj:ts befallningshavande, vid påföljd, om den tid försittes, att besvären icke varda upptagna till prövning; dock må icke den omständigheten, att besvären i stället för till sistnämnda myndighet ingivits eller insänts till kammarrätten, utgöra hinder för deras upptagande till prövning, därest besvären dit inkommit före utgången av här ovan stadgade besvärstid. I sådant fall skola besvären av kammarrätten omedelbart överlämnas till vederbörande befallningshavande.

Sedan besvären inkommit till Kungl. Maj:ts befallningshavande, förfares med ärendet i enahanda ordning, som i 49 § 2 mom. stadgas.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen, enligt därå meddelad uppgift, från trycket utkommit i Svensk författningssamling.

Deklarationsblankett nr 1.

Deklaration om inkomst och förmögenhet,
att avlämnas år 19... av:

Särskild uppgift av inländskt aktiebolag och solidariskt bankbolag (se 8).
Bolagets **kapital** eller, om detsamma undergått förändring, dess medelstorlek under året utgjorde kr., och utgör alltså bolagets deklarerade inkomst procent av kapitalet.

Särskild bilaga lämnas för varje företag. Denna sida av bilagan användes av näringsidkare, **som föra handelsböcker.**

Bilaga till C II.

Inkomst av rörelse eller yrke.

Uppgift om inkomst av fast egendom lämnas å bilaga till A I.

	Kronor	öre
Nettovinst enligt bilagda räkenskapsutdrag (se 32)		
<i>Tillkommer:</i>		
2. Sammanlagda beloppet av i räkenskapen gjorda avskrivningar för värdeminskning och för förlust å fordringar	kr.	
<i>Avgår:</i>		
5. Värdeminskning å driftsinventarier (se 34):		
... % å kr. = kr.		
... % å kr. = > kr.		
Anskaffningsvärdet å de vid årets början befintliga driftsinventarierna utgjorde	kr.	
Anskaffningsvärdet å under året inköpta driftsinventarier utgjorde	»	
Driftsinventariernas bokförda värde } vid årets början »		
utgjorde } » » slut »		
6. Värdeminskning å andra för stadigvarande bruk avsedda tillgångar (gruva, rätt till stenbrott, patent-rätt etc.) (se 35)	kr.	
7. Avskrivningar för lidna förluster å fordringar (se 36) »		
8. I nettovinsten ingående inkomst av kapital, som uppgives under B i deklarationsformuläret	»	
9. I nettovinsten ingående saluvärde av skog och andra produkter eller råämnen från egen fastighet som förädlats eller förbrukats i företaget, ävensom annan i nettovinsten ingående inkomst av fast egendom, som uppgives under A i deklarationsformuläret (se 19)	»	
10. Eljest bokförd, ej skattepliktig eller ej som inkomst av rörelse eller yrke skattepliktig vinst	»	
Återstående inkomst (införes under C II i dekl.)		

Anvisningar för deklarationsblankettens ifyllande.

6. Såsom realisationsvinst — — — mindre än fem år. Visar denna inkomstkälla i sin helhet underskott, utföres *noll* och underskottet får *icke* avräknas från annan inkomst eller såsom förlust under allmänna avdrag.

11. Avdrag för förlust — — — förlusten beräknats. Förlust å icke yrkesmässig avyttring av fast eller lös egendom får icke avdragas här, utan avräknas vid uppgivandet av inkomst under C III a).

32. Nettovinsten uppgives — — — rörelse eller yrke. Dylik intäkt avdrages under 8, 9 eller 10 i förevarande bilaga och redovisas — — — D i deklARATIONEN. Utvisar räkenskapen underskott, utföres *noll*, och underskottet avdrages som *förlust* efter punkt 10.